

NO EM DIGUIS TERRORISTA, QUAN NO HO SOC

El mal ús de les lleis antiterroristes a la regió Euromediterrània

Autor: Ricard Gonzalez

Pròleg de Luca Gervasoni

NOVACT
Noviolència
Nonviolence
اللاعنف

NOVACT

Noviolència
Nonviolence
اللاعنف

L'**Institut Novact de Noviolència** és una associació sense ànim de lucre dedicada a la transformació de conflictes i a la construcció de la pau. Durant més de 20 anys, hem treballat per construir una pau positiva a través de la noviolència a la regió Euromediterrània. El nostre compromís és impulsar canvis en contextos fràgils i afectats per conflictes, creant polítiques transformadores que promoguin la pau, defensin l'espai cívic, generin seguretat humana, justícia ecològica, justícia de gènere, justícia digital i previnguin abusos corporatius. La nostra meta és assegurar que les decisions que afecten el futur de les comunitats siguin preses per les pròpies comunitats. Novact vol estar a prop dels moviments socials mitjançant una estratègia de protecció integral, entenent que treballar en la força col·lectiva de les persones és crucial per a la transformació social.

Aquest informe s'escriu i es publica d'acord amb la Política d'Independència Intel·lectual de Novact. Els autors són els únics responsables de l'anàlisi i les recomanacions d'aquest informe. Novact i els seus donants no determinen, ni necessàriament donen suport o defensen, cap de les conclusions d'aquest informe.

©2023 Institut Novact per a la No-Violència i Ricard González

Institut Novact de Noviolència
Carrer Junta de Comerç, 20
CP: 08001
Barcelona

En col·laboració amb:

Irīdia_

Per obtenir més informació, visita: www.novact.org.

Primera publicació: juliol de 2023
Portada: Antonio Litov

Pròleg

Una invasiva onada autocràtica està escombrant la regió euromediterrània, perpetuant règims autoritaris i silenciament l'oposició interna mitjançant la perillosa tàctica d'acusar falsament activistes noviolents i individus anti-autoritaris de terrorisme. Aquesta estratègia reforça encara més el control dels autòcrates alhora que suprimeix les veus d'aquells que defensen els valors i llibertats democràtiques. A mesura que aquesta onada amplia el seu abast, esdevé crucial comprendre com les falses acusacions de terrorisme poden afectar el creixent moviment pro-democràcia a la regió euromediterrània.

Les ramificacions d'aquestes falses acusacions són de gran abast. No només entelen la reputació de les persones i organitzacions que lluiten per la democràcia, sinó que també soscaven la credibilitat d'una potencial onada pro-democràcia. El clima resultant de por i sospita obstaculitza el progrés dels moviments democràtics i anima els règims autoritaris a estrènyer el seu control del poder. Davant d'aquest desafiament, mantenir llaços de cooperació amb aquests moviments es torna encara més crític, especialment quan són acusats injustament de terrorisme.

Les accions col·lectives dels governs democràtics, les institucions de cooperació internacional i les organitzacions no governamentals internacionals són fonamentals per revertir la marea autoritària. Per facilitar una major participació i col·laboració internacional, el desenvolupament d'un marc compartit sobre el "dret a l'assistència" (R2A) és essencial. Aquest marc reconeix el dret de les poblacions i organitzacions de la societat civil de tots els països a sol·licitar i rebre formes específiques d'assistència, mentre que els actors externs tenen el dret corresponent a respondre en conseqüència. En legitimar diverses formes de suport extern als moviments pro-democràcia noviolents, R2A permet una coordinació convenient entre governs i proporciona orientació sobre l'avaluació de quins moviments mereixen suport, formes admissibles de suport i consideracions relacionades.

Enmig de falses acusacions i repressió, és imperatiu defensar els principis de democràcia, drets humans i justícia. En solidaritzar-se amb els moviments pro-democràcia, combatre activament les denúncies falses de terrorisme i proporcionar un suport significatiu, les nacions democràtiques poden ajudar a nodrir i amplificar les veus que lluiten pels drets, la llibertat i la justícia. A través d'esforços concertats, podem contrarestar l'onada autoritària i aplanar el camí per a un ressorgiment democràtic a la regió euromediterrània i més enllà.

Luca Gervasoni i Vila

June 2023

Resum executiu

Als països de la regió euromediterrània estudiats en aquest informe, podem observar una perillosa tendència que degrada la vida cívica de les seves societats: l'ús de falses acusacions de terrorisme contra moviments pacífics, dissidents, partits polítics o organitzacions de la societat civil amb l'objectiu de canviar radicalment per desmantellar-los o criminalitzar les seves ideologies. De vegades, les víctimes de la repressió no són membres d'organitzacions polítiques, sinó crítics oberts de les polítiques governamentals, com ara persones defensores de drets humans o periodistes, i el seu processament busca sufocar la dissidència.

En la majoria d'aquests països, la legislació antiterrorista ha estat modificada en la última dècada per tal d'ampliar la definició de terrorisme i activitats terroristes i ampliar, per tant, la capacitat de l'Estat per controlar la seva població. No obstant això, no ha conduït a una protecció més sòlida de les societats contra les amenaces terroristes, sinó a una regressió en termes de llibertats individuals i col·lectives. En molts casos, la definició de terrorisme s'ha tornat tan vaga que també pot incloure expressions legals de dissidència, com ara protestes no violentes.

Com a resultat, hi ha hagut un augment preocupant del nombre de casos relacionats amb terrorisme basats en proves febles. A més, com que els càstigs per aquest tipus de delictes són molt greus, incloent-hi fortes penes de presó o fins i tot la pena de mort, l'inici d'una investigació sol comportar la detenció de la persona acusada. Les persones defensores de drets humans argumenten que les autoritats utilitzen la detenció preventiva en processos legals relacionats amb el terrorisme com una forma de càstig sumari contra dissidents amb l'objectiu de generar un efecte dissuasiu en la societat en general. **En alguns casos, els càrrecs són retirats durant la investigació o les víctimes són absoltes, però ja han patit un dany en termes d'estigmatització social que rarament es repara.**

La magnitud d'aquest problema varia d'un país a un altre. Egipte, Turquia i Israel/Palestina són els països de la regió Euromediterrània on el nombre total o relatiu de víctimes sembla més elevat, ja que pot arribar a milers o fins i tot desenes de milers de persones. Mentre que a Egipte l'etiqueta de "terrorista" es pot aplicar a qualsevol dissident o crític obert, sigui quina sigui la seva ideologia, a Turquia les comunitats més afectades són els kurds i els presumptes membres del moviment religiós de Fetullah Gülen. A Israel/Palestina, les víctimes és la població palestina, que pot ser sotmesa a detenció indefinida fins i tot sense cap condemna o acusació d'haver comès un delicte.

Mentre que en aquests tres països l'ús indegut d'acusacions relacionades amb el terrorisme es pot remuntar a molts anys o fins i tot dècades, en altres països això és un fenomen recent. Això és el cas de Tunísia i Algèria, per exemple. Tots dos països han vist un augment de les investigacions sobre terrorisme per motius polítics en els últims dos anys. Tot i que el nombre de persones afectades és menor, Espanya i altres països de la UE també han mostrat una tendència preocupant a l'alça.

Introducció

Els atemptats del 9/11 de 2001 als EUA van situar la lluita contra el terrorisme al centre de l'agenda internacional. Des de llavors, molts governs de tot el món han adoptat nous marcs legislatius que han ampliat la capacitat de l'Estat per controlar, aplicar mesures de vigilància intrusives i restringir les llibertats de les seves poblacions. Aquesta tendència fins i tot es va intensificar en alguns països arran de la pandèmia de la Covid-19. La renovada força de l'Estat davant la societat massa sovint no s'ha utilitzat per al seu propòsit previst, protegir la població contra atacs violents, sinó per perseguir i reprimir moviments socials, dissidents, partits polítics o organitzacions de la societat civil que pretenen un canvi radical. No obstant això, en alguns casos, les víctimes de la fiscalia de l'Estat són només crítiques obertament a les polítiques governamentals.

Fins i tot si els actors que són percebuts pels Estats com a “forces pertorbadores” són pacífics, sovint són acusats de càrrecs relacionats amb el terrorisme en tribunals o en l'esfera pública. Això és en part possible perquè no hi ha una definició de terrorisme que gaudeixi d'un ampli consens a nivell internacional, ja sigui en les institucions intergovernamentals o en els mitjans de comunicació. Com a resultat, el “terrorisme” s'ha convertit en una paraula carregada emocionalment utilitzada com a eina contra els “enemics de l'Estat”, tant si fan servir mètodes violents com si no, per deslegitimar-los als ulls de l'opinió pública.

Per a Novact, aquest fenomen cada vegada més gran, ajudat per l'existència d'una marea autoritària global, és una violació preocupant dels drets personals i col·lectius que degrada la salut cívica de les nostres societats. L'objectiu d'aquest informe és avaluar fins a quin punt les acusacions injustes de terrorisme per part d'actors estatals són generalitzades a la regió Euromediterrània. El període que es cobreix en l'estudi és d'aproximadament els últims tres anys, des del començament de la pandèmia de la Covid-19. El document, que inclou un capítol per als estats de la regió on aquesta pràctica és més generalitzada o rellevant, també proporciona recomanacions polítiques per abordar aquest problema. Aquests països són: Algèria, Egipte, Marroc, Iraq, Palestina, Tunísia, Turquia, Espanya i una categoria que inclou altres països de la UE diferents d'Espanya.

La definició de terrorisme que hem utilitzat és la que va adoptar Novact a la [Declaració de Barcelona](#): “un mètode inspirador d'ansietat d'acció violenta repetida, emprat per individus, grups o estats (semi) clandestins, per raons idiosincràtiques, criminals o polítiques, pel qual - a diferència de l'assassinat - els objectius directes de la violència no són els objectius principals. Les víctimes humanes immediates de la violència són generalment escollides a l'atzar (objectius d'oportunitat) o selectivament (objectius representatius o simbòlics) d'una població diana, i serveixen com a generadors de missatges”. Pel que sabem, les víctimes estudiades en aquest informe no han participat en aquest tipus d'activitats.

Estudi per països

ALGÈRIA

Després que el moviment de protesta massiva *Hirak* mobilitzés centenars de milers de persones durant més de dos anys demanant un canvi polític, el juny del 2021 les autoritats algerianes van introduir diverses polèmiques [esmenes](#) al Codi Penal. Van ampliar la definició d'actes terroristes per incloure qualsevol esforç “per accedir al poder o canviar el sistema de govern per mitjans no constitucionals” o també “per soscavar la integritat del territori nacional o incitar [altres] a fer-ho”, un concepte molt vague que es pot aplicar a activitats d'oposició legals.

Tot i que els dissidents a Algèria havien estat condemnats a presó per criticar el govern durant dècades, rarament se'ls acusava de terrorisme abans del 2021. Des d'aquell any, almenys 400 persones, incloent-hi activistes del *Hirak*, advocats i persones defensores de drets humans, han estat processades per delictes relacionats amb el terrorisme. Segons dades recollides per persones locals defensores de drets humans, s'han retirat les acusacions contra la meitat d'elles abans del judici, mentre que unes 30 persones ja han estat condemnades a diversos anys de presó. A més d'això, diversos dissidents a l'estranger han estat jutjats in absentia i condemnats a mort. Els activistes algerians argumenten que les autoritats sovint fan servir acusacions falses de terrorisme per poder mantenir els crítics a la presó sense judici com a càstig pel seu activisme. Quan finalment se'ls jutja, molts d'ells són absolts d'aquests delictes, però condemnats per altres càrrecs menors.

El 18 de maig de 2021, dos grups polítics, el Moviment per l'Autodeterminació de la regió Cabilenca (MAK), un grup que demanava més drets per a aquesta minoria cultural amaziga, i Rachad, un moviment d'oposició amb tendències islamistes, van ser declarats oficialment “organitzacions terroristes” malgrat que mai han comès cap tipus d'atac. Desenes de persones amb presumptes vincles amb aquests grups van ser detingudes, i algunes d'elles van ser acusades de terrorisme. Per exemple, aquest va ser el cas de Karima Nait Sid, copresidenta del Congrés Mundial Amazic, acusada de “pertànyer a un grup terrorista”, en referència al MAK. Tant MAK com Rachad van donar suport al moviment *Hirak*, de manera que

aquesta falsa acusació sembla només una mesura més destinada a neutralitzar les seves protestes i desmantellar el moviment. Des de l'inici de la mobilització el 2019, milers de membres o simpatitzants d'*Hirak* han estat detinguts temporalment o acusats de delictes que han comportat penes de presó.

Les víctimes de greus càrrecs falsos no són només activistes polítics, sinó també periodistes i persones defensores de drets humans. L'octubre del 2021, les autoritats van arrestar el periodista Mohamed Mouloudj i el van acusar de “pertànyer a un grup terrorista” pels seus contactes amb el fundador del MAK, Ferhat Mehenni. En els interrogatoris, Mouludj va declarar que els contactes estaven relacionats amb el seu treball periodístic. Un any més tard, se li va imposar una condemna d'un any, però va ser posat en llibertat a comptes pel temps complert en presó preventiva.

També el 2021, les autoritats van acusar de delictes de terrorisme quatre persones defensores de drets humans pertanyents a la Lliga Algeriana per a la Defensa dels Drets Humans (LADHD), una de les principals ONGs de drets humans del país que es va dissoldre pocs mesos després [en un procés](#) sense les garanties més bàsiques. Les quatre defensores són Kaddour Chouicha, vicepresident de LADHD, Hassan Bouras, Djamilia Loukil i Said Boudour. Fins ara, un tribunal va condemnar Hassan Bouras el novembre passat a dos anys de presó amb una condemna suspesa d'un any, per la qual cosa va ser alliberat donat el temps ja complert. Un altre defensor dels drets humans, Zakaria (“Zaki”) Hannache, va ser detingut el febrer del 2022 per “apologia del terrorisme”. Després de romandre en presó preventiva durant diverses setmanes, va ser posat en llibertat sota fiança i va fugir a Tunísia. Finalment, enmig de les pressions internacionals, els seus càrrecs van ser retirats.

Estudi per països

EGIPTE

A diferència de molts altres països analitzats en aquest informe, l'ús d'acusacions falses de terrorisme contra crítics oberts a Egipte no ha augmentat en els últims tres anys. Aquesta pràctica s'ha mantingut constant durant l'última dècada, i és la principal eina del règim en el seu conjunt d'eines de repressió de múltiples capes. El punt d'inflexió va ser el cop d'Estat dut a terme per l'actual president Abdelfattah al-Sisi el juliol de 2013. Des de llavors, Egipte s'ha convertit, amb diferència, en l'Estat més repressiu de la regió Euromediterrània.

Els grups de drets humans estimen que el nombre de presos de consciència a les presons egípcies podria arribar als [60.000](#), i la majoria d'ells han estat acusats o condemnats per falsos delictes de terrorisme. Només en el primer semestre de l'any 2022, els tribunals egipcis van tractar més de [13.000](#) casos relacionats amb càrrecs de terrorisme. Si bé és cert que Egipte s'enfronta a l'amenaça del gihadisme, es restringeix majoritàriament a la península del Sinaí. No obstant això, només una minoria dels casos de terrorisme es porten en aquesta regió. A més, les violacions del procés són tan àmplies en els tribunals egipcis i la manca de transparència tan flagrant que és difícil identificar quines acusacions d'activitats terroristes són legítimes.

A Egipte, [la llei](#) proporciona una definició molt àmplia de terrorisme per incloure "qualsevol acte que danyi la unitat nacional o la pau social". A més, proporciona a les autoritats amplis poders mentre persegueixen presumptes activitats terroristes. Per exemple, les sancions a persones designades com a terroristes pels serveis de seguretat, com ara prohibicions de viatjar, congelació d'actius, cancel·lació de passaports i pèrdua de credencials professionals i drets polítics, es poden imposar fins i tot sense condemnes penals. L'etiqueta de "terrorista" és sovint utilitzada pels mitjans de comunicació propietat o alineats amb la seguretat de l'Estat per dur a terme campanyes de difamació contra els crítics, inclosos les persones defensores de drets humans, que acaben de ser cridades a ser interrogades a la seu de la policia.

Després del cop d'estat d'Al-Sisi, l'acusació més habitual en els processos per motius polítics era "pertànyer" o "unir-se" a una organització terrorista. Durant els primers anys, la majoria de les persones detingudes sota aquesta acusació pertanyien als Germans Musulmans, l'organització política més forta d'Egipte abans del cop d'estat. Els Germans Musulmans, que van governar el país durant un any després de la seva victòria a les eleccions presidencials de 2012, van ser designats organització terrorista el desembre de 2013. No obstant això, més endavant, el règim ha processat per terrorisme tots els crítics oberts amb qualsevol tipus d'inclinació política, ja siguin activistes polítics, periodistes, bloguers, persones defensores de drets humans i advocats, o fins i tot ciutadania que acaba de publicar un post crític a les xarxes socials.

Moltes vegades, els càrrecs de fals terrorisme s'afegeixen en un procés per permetre a les autoritats mantenir els detinguts en presó preventiva durant el període legal màxim permès per la llei, que és de dos anys. Segons [un estudi](#) del grup de seguiment, els tribunals de terrorisme que gestionen aquest tipus de càrrecs van alliberar els detinguts preventius en només el 2,7% de les adjudicacions davant els tribunals. Donades les dures condicions de les presons egípcies, l'empresonament pot canviar la vida o fins i tot posar en perill la vida. Es calcula que almenys 52 persones van morir sota custòdia el 2022. Per tant, l'amenaça d'empresonament té un clar efecte dissuasiu sobre la dissidència.

Estudi per països

PAÏSOS DE LA UE

Les víctimes més comunes d'acusacions injustes de tenir vincles amb grups terroristes als països de la UE són les comunitats musulmanes, especialment si tenen opinions conservadores o alguns dels seus membres pertanyen a moviments islamistes noviolents. Normalment, no són processats en tribunals per terrorisme, però molt sovint són tractats amb sospita en els principals mitjans de comunicació i són assenyalats com una amenaça per a la seguretat per grups i partits d'extrema dreta. Algunes mesures adoptades en virtut de legislacions de seguretat, com el tancament de mesquites o la prohibició del hi-jab, infringeixen els seus drets cívics, com la llibertat de creença.

En alguns casos, activistes o acadèmics han estat investigats per presumptes activitats terroristes tot i no tenir proves sòlides. Per exemple, li va passar a Farid Hafez, professor universitari i fundador de l'organització Associació Austríaca de la Joventut Musulmana. Juntament amb 60 persones més, la seva casa a Viena va ser assaltada per forces especials com a part de l'anomenada Operació Luxor contra l'islamisme polític a Àustria. Va ser sotmès a mesures de vigilància i tots els seus béns van estar congelats durant dos anys. Sorprenentment, l'elaboració del seu informe sobre islamofòbia per a la Universitat de Georgetown va ser acceptada per un tribunal de Graz com a prova de la seva ideologia violenta. Finalment, els càrrecs contra ell van ser retirats, però va decidir traslladar-se als Estats Units per escapar de l'assetjament policial.

Un altre país europeu on les opinions conservadores musulmanes sovint es confonen amb una amenaça per a la seguretat és França. Des del 2020, les autoritats franceses han dissolt dues associacions que lluitaven contra la islamofòbia argumentant que "van provocar actes de terrorisme" pel simple fet de denunciar les discriminacions que pateixen els musulmans al país. El 2021, el Parlament va aprovar la [Llei contra el separatisme](#), que també apunta a algunes comunitats musulmanes que es consideren una amenaça. Entre altres normatives, la llei obliga a les organitzacions de la societat civil a signar un contracte amb l'Estat en el qual es compromet a respectar diversos principis, entre ells el laïcisme de la Repúbli-

ca, per tal de rebre fons públics. L'agrupació en el mateix projecte de llei de símbols religiosos i terrorisme alimenta la creixent percepció que la República i l'Islam són antagonics. L'any següent es [van tancar 22 mesquites](#).

En els últims anys, l'actitud de les autoritats franceses cap a la dissidència noviolenta revela una manca de tolerància cada vegada més gran. Com ja va passar amb el moviment de *Gillets Jaunes*, les recents protestes contra la reforma de l'edat de jubilació a França s'han trobat amb un ús excessiu de la força. En un acte que revela fins a quin punt recórrer a les lleis antiterroristes no té relació amb riscos reals per a la seguretat, la policia francesa va confiscar olles i cassoles a activistes a la ciutat d'Herault abans d'una visita del president Emmanuel Macron l'abril passat. El motiu oficial era "prevenir actes de terrorisme".

En els últims anys, el moviment ecologista s'ha tornat més audaç en les seves protestes arreu d'Europa. Grups com Futuro Vegetal a Espanya o Last Generation a Alemanya han atraïent molta atenció mediàtica per les seves protestes contundents. A Espanya, 14 activistes van ser breument detinguts per la Brigada Antiterrorista per llençar pintura vermella a les parets del Parlament. Encara que han estat jutjats per altres càrrecs que no són terrorisme per aquests fets, alguns governs han utilitzat lleis de seguretat per restringir les seves activitats. A Polònia, dies abans d'acollir la COP24 al desembre del 2018, les autoritats van emetre una alerta antiterrorista i van negar l'entrada a almenys 13 activistes climàtics estrangers inscrits per assistir-hi, considerant-los una amenaça per a la seguretat.

En alguns mitjans de comunicació conservadors i en les xarxes socials, els activistes mediambientals han estat etiquetats com a "eco-terroristes". A Alemanya, el grup Last Generation fins i tot ha estat denominat "Eco RAF", en referència al grup armat d'esquerra Red Army Faction. Encara és més preocupant el fet que alguns líders polítics hagin començat a adoptar aquest concepte amb l'objectiu de deslegitimar aquests grups, com és el cas del ministre de l'Interior francès, [Gérard Darmanin](#).

Estudi per països

IRAQ

La llei antiterrorista d'Iraq, coneguda com a [Llei número 13](#) del 2005, ha estat criticada per les ONG de drets humans per ser "ambigua" i utilitzar una definició massa àmplia del terrorisme. En el moment en què es va aprovar la llei i durant els anys posteriors, l'Iraq ha enfrontat diverses insurgències contundents i les autoritats iraquianes han utilitzat àmpliament els poders que la llei concedeix als serveis de seguretat. Com a resultat, deu de milers de persones han estat detingudes i acusades de delictes relacionats amb el terrorisme. Les organitzacions de drets humans han denunciat que massa sovint no s'ha respectat el procediment legal.

Segons les [estadístiques oficials](#) del Ministeri de Justícia, el gener del 2021 hi havia 22.380 persones empresonades a les presons iraquianes per delictes relacionats amb el terrorisme, incloses 950 dones. En molts casos, les condemnes es basaven en confessions obtingudes sota tortura. Aquesta xifra inclou centenars de menors d'edat i fins i tot nombrosos menors de 15 anys, la majoria d'ells vivint en zones de majoria sunnita que solien estar sota control Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL). Aclaparades per l'amenaça de l'ISIL, les autoritats iraquianes han intentat combatre aquest grup armat llançant una àmplia xarxa d'acusacions contra les comunitats sospitoses de donar-li suport. A causa de la manca de transparència, no sempre està clar si les acusacions es van utilitzar per arrestar presumptes partidaris o membres de l'ISIL en casos amb proves febles o més aviat es van utilitzar per exercir el control de les comunitats sunnites.

En qualsevol cas, [molts informes](#) indiquen que la llei antiterrorista es va utilitzar com a pretext per detenir joves homes sunnites sense seguir el procediment legal just. Molt sovint, aquestes detencions arbitràries van provocar abusos i tortures. Segons els informes, els cònjuges i familiars dels àrabs sunnites que eren buscats per càrrecs de terrorisme van ser detinguts per obligar a la seva rendició. Aquestes pràctiques van provocar tanta por que les

Forces de Mobilització Popular (PMF), milícies xiïtes afiliades a l'Estat, sovint amenaçaven amb càrrecs de terrorisme membres de comunitats sunnites i minoritàries sota el seu control per silenciar la seva dissidència.

No obstant això, les comunitats sunnites no van ser les úniques víctimes de l'ús indegut de la legislació antiterrorista. En els últims anys, diversos opositors polítics, defensors dels drets humans i periodistes han estat empresonats per activitats o declaracions protegides per convencions internacionals de drets civils i polítics. Per exemple, l'octubre del 2022, una unitat antiterrorista del Govern Regional Kurd va detenir dos periodistes, Sartip Waisi i Ibrahim Ali, dels mitjans de comunicació en línia Bwar amb seu a Erbil quan es dirigien a Erbil des de Sulaymaniyya. Els dos periodistes ni tan sols van ser informats dels càrrecs contra ells. Després d'una onada de condemnes, van ser posats en llibertat sota fiança sis dies després. La detenció arbitrària i posterior alliberament de crítics oberts és una pràctica recurrent que sembla dirigida a infondre por a aquestes persones o comunitats objectiu i també estigmatitzar-les als ulls de l'opinió pública.

Estudi per països

MARROC

A diferència de la majoria dels països analitzats en aquest informe, l'ús de falses acusacions de terrorisme per dissuadir la dissidència a Marroc ha disminuït en els últims anys. Com denunciava Human Rights Watch en el informe [“They'll Get You No Matter What”](#), els mètodes per sotmetre els dissidents s'han tornat més sofisticats i les autoritats marroquines solen recórrer ara a acusacions falses de delictes sexuals, com va passar amb els periodistes Omar Radi i Souleiman Raissouni.

En l'última dècada, el periodista espanyol Ignacio Cembrero va ser processat en quatre causes judicials diferents per “apologia del terrorisme” fins i tot després de fugir del Marroc, on va treballar com a corresponsal de mitjans espanyols durant diversos anys. Ali Anouzla, periodista marroquí i defensor dels drets humans, s'enfrontava a càrrecs per “suport material al terrorisme” i “incitació a cometre actes de terrorisme” per articles que va escriure el 2013 al portal de notícies Lakoum. A més dels periodistes, diversos activistes polítics del moviment de protesta Hirak a la regió del Rif, que va tenir lloc els anys 2016 i 2017, van ser acusats de càrrecs relacionats amb el terrorisme tot i tractar-se d'un moviment pacífic. **Segons les persones defensores de drets humans, aquests casos són menys comuns ara perquè el règim s'ha adonat que no eren creïbles als ulls de l'opinió pública, per la qual cosa prefereix un altre tipus d'acusacions falses, com les relacionades amb delictes sexuals.**

Avui dia, [Mohamed Hajib](#) és el cas més conegut d'un dissident marroquí acusat falsament de terrorisme. Les autoritats marroquines van sol·licitar sense èxit a Alemanya el retorn de Hajib, que té doble nacionalitat marroquina i alemanya. El rebuig de les autoritats alemanyes va ser un dels motius de la crisi diplomàtica entre Rabat i Berlín el 2021. Hajib s'ha convertit en una sensació mediàtica gràcies als seus vídeos en directe a les xarxes socials com Facebook i Youtube, en què utilitza fets i sarcasme per criticar el règim marroquí. Hajib era un activista islamista que va ser arrestat el 2010 al Pakistan, repatriat a

Alemanya uns mesos després sense ser acusat de cap delictes, i després enviat a Marroc, on va patir abusos i tortures com a sospitós de terrorisme. Condemnat a deu anys de presó basant-se únicament en una confessió signada sota coacció, va tornar a Alemanya després de la seva alliberació.

Una altra víctima de l'ús indegut de l'etiqueta de “terrorista” al Marroc és el Front Polisario, el moviment polític i grup armat que s'ha vist implicat en un conflicte amb el Marroc pel control del territori del Sàhara Occidental, que hauria d'exercir el dret a l'autodeterminació segons les Nacions Unides. Les autoritats marroquines i especialment els mitjans marroquins controlats pels serveis de seguretat solen qualificar el Front Polisario de grup “terrorista”, tot i que no és considerat com a tal per cap altre país. Els activistes pacífics sahrauís que donen suport al Front Polisario al Sàhara Occidental ocupat són durament reprimits i els seus drets de llibertat d'expressió i reunió són violats sistemàticament. Sovint són arrestats i processats per càrrecs relacionats amb la seguretat nacional que poden incloure delictes de terrorisme. **Mohamed Dihani és probablement el cas més conegut. Aquest defensor sahrauí dels drets humans va ser condemnat a 10 anys de presó en un tribunal antiterrorista de Rabat el 2011. Després del seu alliberament, encara va patir l'assetjament de les autoritats fins que finalment va poder entrar a Itàlia el 2022 per sol·licitar protecció internacional.**

Estudi per països

ISRAEL/PALESTINA

Palestina té un context específic que la diferencia dels altres països analitzats en aquest informe. Israel ha ocupat els territoris palestins de Cisjordània i Gaza durant diverses dècades mitjançant la repressió de les aspiracions del poble palestí per a l'autodeterminació. Durant tot aquest temps, les autoritats israelianes han utilitzat diverses eines per aconseguir-ho. Una d'elles és considerar "actes terroristes" molts dels actes de resistència a l'ocupació, tant si són violents com si no ho són. L'etiqueta de "terrorista" s'ha utilitzat sovint per criminalitzar la causa nacional palestina en la lluita per influir en l'opinió pública internacional.

Un dels casos més flagrants d'abús del concepte de terrorisme per a dissuadir les crítiques a les polítiques governamentals o als funcionaris va succeir a l'octubre de 2021. Les autoritats israelianes van designar sis ONG palestines -al-Haq, Addameer, Defense for Children International-Palestine, el Bisan Center for Research and Development, la Unió de Comitès de Dones Palestines i la Unió de Comitès de Treball Agrícola- com a organitzacions terroristes, acusant-les de tenir connexions amb el grup armat Front Popular per a la Lliberació de Palestina. El relator especial de les Nacions Unides sobre la lluita contra el terrorisme i els drets humans va criticar aquesta designació com un ús indegut flagrant de la legislació antiterrorista per prohibir les activitats de drets humans, que probablement buscaven provocar un efecte dissuasiu entre les ONG que vigilen i denuncien els abusos comesos per les autoritats d'ocupació.

Una altra pràctica recurrent per a controlar la població palestina és la detenció indefinida de milers de persones sota el denominat règim de "detenció administrativa" sota l'argument que són membres o simpatitzants "d'organitzacions terroristes". A finals de març de 2023, el [Servei Penitenciari d'Israel](#) tenia 4.407 palestins en detenció o presó per raons de "seguretat", incloent 186 de la [Franja de Gaza](#). Tots aquests detinguts són retinguts indefinidament per ordre del comandant militar regional, basant-se en proves classificades que no se'ls revelen i sense haver comès cap delictes, i per tant, sense dret a enfrontar-se a un judici i poder demostrar la seva innocència.

Hi ha una àmplia gamma d'actes que poden conduir la persecució o investigació segons la llei antiterrorista, que a Israel proporciona una definició molt ampla de terrorisme. Potser un dels actes més innocents d'aquests és aixecar una bandera palestina. El ministre de seguretat nacional d'Israel, Itamar Ben-Gvir, va ordenar al gener prohibir les banderes palestines als llocs públics argumentant que "mostra identificació amb una organització terrorista". Altres expressions de símbols palestins, cultura o identitat també poden ser perilloses. Al març de 2020, dos estudiants de la Universitat Hebraica, residents palestins de Jerusalem Est, van ser detinguts per cantar una cançó en àrab, que els agents de policia van afirmar que incloïa paraules que recolzaven el terrorisme. No obstant això, els estudiants van indicar que es tractava d'una cançó popular palestina. Els estudiants van ser alliberats finalment, però se'ls va dir que no anessin al campus els propers dies.

La discriminació contra el poble palestí té moltes formes en un sistema de dos nivells descrit com a "apartheid" per organitzacions de drets humans com [Human Rights Watch](#). El gener del 2022, arran de les manifestacions beduïnes contra els projectes de reforestació al sud d'Israel, la policia va detenir 396 persones, 60 de les quals eren menors d'edat. Sis d'ells van ser investigats per presumptes actes relacionats amb el terrorisme, una acusació que mai s'igualava contra els manifestants jueus, encara que les seves protestes es tornin violentes.

Les organitzacions de drets humans també són molt crítiques amb els càstigs col·lectius contra la població palestina, que són il·legals segons el dret internacional. Normalment, aquests càstigs es duen a terme com a "dissuasiu" de les activitats terroristes. Per exemple, familiars de militants palestins que han comès un atac solen veure les seves cases demolides per les autoritats israelianes. També són possibles altres càstigs, com la revocació dels permisos de residència. Aquest va ser el [cas de set residents palestins](#) de Jerusalem Est que són familiars de Fadi al-Qanbar, un militant que va matar quatre soldats israelians el 2017. L'any passat, la ministra de l'Interior d'Israel, Ayelet Shaked, va ordenar l'expulsió d'Israel d'aquestes set persones citant una sentència d'un tribunal d'apel·lacions de Jerusalem que li donava dret a fer-ho.

Estudi per països

ESPANYA

La preocupació pel ús de legislació de seguretat a Espanya per reprimir la dissidència va ressorgir el 2015 en el context d'una profunda crisi econòmica. Aquell any, el govern va aprovar la denominada "[Llei Mordassa](#)", que infringeix el dret a la protesta i la llibertat d'expressió. També es va aprovar [nombroses modificacions](#) al codi penal amb l'objectiu d'ampliar el ventall de delictes que constitueixen actes de terrorisme. No obstant això, va ser especialment després de l'organització d'un referèndum d'autodeterminació a Catalunya el 2017, considerat il·legal pel Tribunal Constitucional, que les autoritats van començar a acusar injustament de terrorisme alguns activistes, majoritàriament grups independentistes catalans.

El 2019, nou persones van ser detingudes a Catalunya sota acusacions de terrorisme i altres quatre també van ser investigades en un procés legal conegut com a *Operació Judes*. Van passar tres mesos en presó preventiva abans de ser posats en llibertat sota fiança i encara estan pendents de judici. Totes elles pertanyien als CDR - Comitès de Defensa del Referèndum, grups locals que es van crear a molts barris i pobles petits d'arreu de Catalunya per organitzar protestes per reclamar la independència de Catalunya. Aquests grups van dur a terme actes de desobediència civil, com el bloqueig de carreteres, però mai van cometre cap atac.

Tamara Carrasco, també vinculada a un CDR, va ser detinguda el 2018 acusada de terrorisme amb proves febles. Li van prohibir sortir del seu municipi, Viladecans, a la província de Barcelona, durant un any. Finalment, donada la manca de proves serioses d'activitats terroristes, només va ser jutjada per jutjada per incitació als desordres públics. El 2020, va ser absolta de tots els càrrecs. Aquests dos casos contra els CDR es veien àmpliament a Catalunya com una eina per criminalitzar el moviment independentista i dissuadir la gent d'unir-se a aquestes organitzacions de base.

A més, un tribunal antiterrorista va iniciar el 2019 una investigació sobre l'organització *Tsunami Democràtica*, creada per activistes anònims per convocar protestes massives no violentes contra les dures penes de presó rebudes per nou líders independentistes catalans per organitzar el referèndum d'autodeterminació del 2017. Segons una filtració publicada per un [diari espanyol](#), la investigació avança i presumptament ja ha identificat diversos coneguts polítics i líders socials darrere del moviment sense rostre.

Mentre que en el passat les autoritats espanyoles sovint utilitzaven acusacions relacionades amb el terrorisme contra activistes anarquistes no violents i independentistes bascs, recentment els artistes s'han convertit en un objectiu més habitual. En la majoria dels casos, les investigacions no condueixen a càrrecs formals. No obstant això, en alguns casos, els cantants han estat processats i condemnats per "exaltar el terrorisme". És el cas del raper Valtonyc, condemnat a tres anys i mig de presó per les lletres de les seves cançons. Actualment viu exiliat a Bèlgica. Més recentment, un altre raper, Pablo Hasel, va ser condemnat a presó el 2021 pel mateix càrrec i encara compleix el seu temps.

Finalment, dos altres col·lectius han estat objecte d'acusacions injustes de terrorisme: activistes pel clima, com ja s'ha esmentat en el capítol dedicat als països de la UE; i individus i comunitats musulmanes amb una interpretació conservadora de la religió. Per exemple, l'activista musulmà Mohamed Said Badaoui va ser deportat a Marroc després de viure 30 anys a Espanya sota l'acusació de donar suport al jihadisme, una acusació que va rebutjar categòricament. No obstant això, no va poder impugnar aquesta acusació perquè la informació contra ell provenia de fonts d'intel·ligència i era classificada.

Estudi per països

TUNÍZIA

Després d'una ratxa d'atacs gihadistes el 2015, el govern va aprovar una [nova llei antiterrorista](#) que incloïa una definició vaga i àmplia de terrorisme i un augment dels poders de les forces de seguretat. A la Tunísia post-revolucionària, les autoritats de vegades van intentar dissuadir la dissidència dissolent per la força les protestes o processant activistes per càrrecs com “insultar” o “soscavar” les institucions de l'Estat, però rarament per delictes relacionats amb el terrorisme. Tot i així, això va canviar després que el president Kais Saied suspengués la Constitució el 2021 i es concedís amplis poders. Des de llavors, les acusacions injustes s'han anivellat àmpliament contra dissidents i opositors polítics, de vegades incloent càrrecs relacionats amb el terrorisme.

A principis del 2023, la repressió es va fer més flagrant: 17 dissidents, entre ells polítics, advocats, activistes i el cap d'una popular emissora de ràdio, van ser objectiu d'una onada de detencions sota una investigació per conspiració contra l'Estat. Segons els seus advocats, se'ls està qüestionant sobre els seus esforços per unir l'oposició i les seves reunions ordinàries amb diplomàtics occidentals, totes elles activitats polítiques normals protegides per la Constitució.

Tot i que aquests oponents encara no han estat acusats, el president els ha etiquetat públicament com a “terroristes” i els ha acusat de conspirar per atacar l'estat i fins i tot d'intentar assassinar-lo. Això és especialment preocupant donada l'erosió de la independència judicial com a resultat de l'assumpció de poders excepcionals per part de Saied. De fet, ha admès que interfereix directament en aquestes [investigacions](#) i fins i tot ha pressionat públicament els jutges per condemnar els dissidents. En cas contrari, va afirmar que serien considerats “còmplices”.

El principal partit polític objecte de la repressió de Saied és Ennahdha. Tot i que hi ha diverses persones vinculades a aquest partit islamista entre les detingudes per conspiració, la majoria de les aproximadament vint figures actuals o antigues d'Ennahdha a la presó no estan

incloses en aquest procés legal. Entre elles, el seu líder històric, Rached Ghannouchi. Després del seu recent arrest el 18 d'abril per incitació a la violència, va ser traslladat de la presó a una unitat antiterrorista de la Guàrdia Nacional per ser interrogat. A mitjans de maig, després d'haver estat interrogat durant més de cent hores sobre diferents temes, va ser condemnat a un any de presó per “conspiració contra l'Estat”, però encara podria enfrontar-se a càrrecs en diversos altres processos.

Dos coneguts polítics d'Ennahdha, l'exministre de Justícia Noureddine Bhiri i l'ex primer ministre Ali Laarayedh també llangueixen a la presó. Tots dos estan sent investigats per càrrecs similars relacionats amb el terrorisme. Laarayedh està detingut des del desembre del 2022, i Bhiri des del febrer del 2023, però ja havia estat detingut breument el desembre del 2021. Han estat interrogats sobre les seves decisions mentre eren al govern durant el 2012 i el 2013, quan milers de tunisians van viatjar a l'Iraq i Síria per lluitar al costat de les milícies islamistes. Tot i que és legítim criticar l'actuació del govern en aquell moment, no hi ha [cap prova](#) que vinculi els dos polítics amb cap delictes.

[Tres líders](#) més d'Ennahdha, Said Ferjani, Mohamed Mzoughi i Mohamed Saleh Boullagui estan investigats en diferents processos legals en virtut de la llei antiterrorista de 2015 per diversos delictes que inclouen “pertinença a organització terrorista”, i que es castiguen amb fins a 20 anys de presó i fins i tot la mort.

La forma arbitrària en què es duen a terme totes aquestes investigacions suggereix que l'objectiu del règim de Saied és criminalitzar l'oposició als ulls de l'opinió pública difonent greus acusacions sense proves.

Estudi per països

TURQUIA

Gairebé dos anys després d'un intent de cop militar el 2016, el parlament turc va aprovar una nova llei antiterrorista que permet una interpretació àmplia del terme "terrorisme", que condueix a la persecució de periodistes i dissidents només sobre la base de les seves paraules malgrat la manca de qualsevol incitació a la violència o l'odi. Des de llavors, el nombre de persones processades per delictes de terrorisme és sorprenent. Segons [les estadístiques oficials](#), les autoritats han acomiadat o suspès desenes de milers de funcionaris i treballadors governamentals, han detingut o empresonat més de 95.000 ciutadans i han tancat més de 1.500 organitzacions no governamentals per motius relacionats amb el terrorisme.

La majoria de les persones objecte d'aquest tipus de persecució legal van ser acusades de tenir lligams amb una d'aquestes dues organitzacions considerades "terroristes" a Turquia: el moviment Fetullah Güllen, un grup religiós conservador estès que les autoritats turques afirmen que va estar darrere de l'intent de cop; i el grup armat Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK), que ha lluitat en una guerra d'insurgència contra Turquia des de 1984. Tot i que el PKK està inclòs a la llista d'organitzacions terroristes dels Estats Units i la Unió Europea, no és el cas del moviment Güllenista.

La majoria de les persones detingudes o acomiadades dels seus llocs de treball no van participar en el cop ni en cap tipus d'activitat violenta. A més, molts d'aquests judicis es van veure entelats per nombroses irregularitats. Els grups jurídics i de drets humans nacionals i internacionals van denunciar que el poder judicial no tenia imparcialitat i que, de vegades, als acusats se'ls negava l'accés a les proves subjacents a les acusacions contra ells. Molt sovint, el llinar probatori per iniciar procediments legals era molt baix. Per exemple, en alguns casos, els fiscals van considerar que la possessió d'un llibre Güllenista en llengua kurda era una prova creïble de la pertinença a una organització terrorista. Atès que molts dels acusats s'enfrontaven a la detenció preventiva, els defensors de l'estat de dret argumenten que els càrrecs de terrorisme en casos de motivació política s'utilitzen com una forma de càstig sumari.

El 2021, el Tribunal Suprem va iniciar procediments legals per prohibir el partit HDP, el principal partit kurd i el tercer més gran de Turquia, sota l'argument de "lligams terroristes" en referència al PKK, una acusació que els seus dirigents neguen contundentment. Segons l'HDP, des del juliol del 2015, almenys 5.000 diputats, executius i membres del partit han estat empresonats per diverses acusacions relacionades amb el terrorisme i el discurs polític. Des del 2019, el Ministeri de l'Interior ha suspès 48 dels 65 alcaldes electes del HDP a la regió kurda, i el seu copresident i antic candidat presidencial, Salahattin Demirtas, és a la presó des del 2016 sota càrrecs de terrorisme. El Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) va dictaminar la seva llibertat el 2018 i el 2020, però les autoritats turques han refusat complir amb aquestes sentències. En un clar exemple de repressió contra qualsevol mostra d'identitat kurda, Nevaf Bilek, un polític del CHP, el principal partit d'oposició turc, va ser objecte l'any passat d'una investigació per "fer propaganda terrorista" per una declaració en què es referia a Diyarbakir com "una ciutat important i històrica al Kurdistan turc".

Els periodistes, activistes de drets humans i advocats no estan exempts de processament per delictes de terrorisme. Molts advocats que defensen persones acusades de terrorisme s'han enfrontat a càrrecs penals. Aquesta pràctica va afectar desproporcionadament l'accés a la representació legal a les regions kurdes. Des de l'intent de cop d'estat, les autoritats han processat més de 1.600 advocats, n'han detingut 615 i n'han condemnat 551 a llargues penes de presó per càrrecs relacionats amb el terrorisme. Pel que fa als [periodistes](#), en el període comprès entre el setembre del 2021 i el juliol del 2022, 46 periodistes van ser jutjats per "fer propaganda d'organització terrorista".

El desembre del 2020 es va incorporar una nova eina a la legislació antiterrorista relativa al finançament d'activitats terroristes. La nova llei ampliava les competències del Ministeri de l'Interior per auditar, suspendre el personal i els membres del consell rector i tancar temporalment les operacions de les ONG sense revisió judicial. Tot i que les autoritats no han tancat cap organització de la societat civil fins ara, les ONG van informar que la llei va tenir un efecte dissuasiu substancial.

Recomendacions

Construir coalicions locals per reduir la definició de terrorisme. En la majoria dels països analitzats, la definició de terrorisme s'ha ampliat en l'última dècada, la qual cosa ha aplanat el camí per a acusacions per motius polítics d'activitats terroristes. Els actors i les comunitats objectiu d'aquestes pràctiques haurien d'intentar construir coalicions amb altres actors interessats, com ara partits polítics o organitzacions de drets humans, per tal de modificar la legislació antiterrorista per restringir la seva definició i, si és possible, els amplis poders que aquestes lleis atorguen als serveis de seguretat. Les dades mundials i regionals suggereixen que hi ha un descens constant dels atacs terroristes des del 2015, un context que podria ajudar a portar el cas al tribunal de l'opinió pública.

Construir coalicions globals per augmentar la consciència global. La primera condició per començar a abordar un problema concret és reconèixer que existeix. Com indica l'informe, l'ús de lleis antiterroristes per atacar els objectius legals és un problema generalitzat en molts estats de la regió euromediterrània. No obstant això, la percepció d'aquest problema varia d'un país a un altre en funció de diferents factors, com l'existència d'una societat civil vibrant. Per aquest motiu, construir coalicions internacionals amb l'objectiu de sensibilitzar sobre aquest problema podria ser útil, especialment en aquells països on la percepció és menor. **Totes les estratègies i campanyes per aconseguir aquests objectius han de ser estrictament no-violentes.**

Millorar la recollida de dades. Un dels beneficis de construir coalicions d'actors preocupats tant a nivell local com internacional és que podria ajudar a millorar la recopilació de dades. A causa de la manca de transparència en qüestions judicials en alguns estats, així com de la dificultat, en alguns casos, de distingir quines acusacions relacionades amb el terrorisme són motivades políticament, la recopilació de dades sobre aquest fenomen pot ser tècnicament complicada. A més, en molts informes sobre violacions dels drets humans, els casos d'ús indegut d'acusacions antiterroristes es troben dispersos en diferents seccions depenent dels drets que s'han violat: llibertat d'expressió, llibertat d'assemblea, etc. Una millor recopilació de dades podria ajudar a argumentar la necessitat d'abordar aquest problema.

Impulsar un esforç global per trobar una “definició negativa” del terrorisme. Durant les últimes dècades, hi ha hagut diversos esforços a nivell internacional per arribar a un consens sobre la definició de terrorisme. Tots han fracassat i no hi ha cap indici que una nou intent tingui èxit. No obstant això, potser podria ser possible arribar a un consens sobre la “definició negativa” del terrorisme, és a dir, sobre el que no es pot considerar actes terroristes. L'objectiu seria llaurar un espai per a la dissidència legal que les legislacions antiterroristes nacionals no podrien infringir.

Adreçar-se als governs sobre els perills de les polítiques actuals. Les organitzacions de drets humans i els grups de defensa haurien d'argumentar als governs que l'ús de la llei antiterrorista per atacar opositors polítics pacífics pot ser contraproduent per diverses raons. En primer lloc, aquest tipus de pràctiques soscaven la legitimitat de l'Estat i poden generar més dissidència a llarg termini. En segon lloc, si es castiga severament l'activisme polític pacífic, alguns dissidents poden arribar a la conclusió que la única manera possible d'aconseguir un canvi polític és mitjançant la violència. Per tant, podria comportar més atacs. Finalment, però no menys important, la legislació antiterrorista perd la seva capacitat dissuasiva quan s'aplica a activitats d'oposició no violentes.

Integrar proteccions dels drets humans als marcs legals i administratius antiterroristes nacionals. Alguns dels abusos denunciats en aquest informe es podrien prevenir si els Estats integressin en les seves polítiques antiterroristes mecanismes per protegir els drets humans. Fins ara, només el marc antiterrorista de les Nacions Unides inclou aquest tipus de proteccions. Des del punt de vista dels estats, aquesta mesura hauria de ser considerada útil perquè augmentaria la legitimitat de l'estat, un punt clau en la lluita per eradicar la violència social i les activitats terroristes.

Desenvolupar un nou marc normatiu: el Dret a l'Assistència (R2A). En el camp del suport als moviments de resistència civil no violenta, les accions col·lectives dels governs democràtics, les institucions multilaterals i les organitzacions no governamentals internacionals juguen un paper crucial. Per fomentar una major participació i col·laboració internacional en aquests esforços, es recomana desenvolupar un marc normatiu compartit conegut com el Dret a l'Assistència (R2A). El concepte darrere del R2A és senzill però potent: tot individu, independentment del seu lloc de residència, hauria de tenir el dret de sol·licitar i rebre assistència destinada a protegir i promoure els drets humans fonamentals. Mitjançant l'establiment i l'avanç d'aquest marc normatiu, podem desafiar directament els governs autoritaris que han afirmat cada cop més la seva pròpia norma de facto de "hiper-soberania" durant les últimes dues dècades. Aquests règims autoritaris han utilitzat aquesta norma per justificar la repressió interna, dificultar el suport internacional a la democràcia i eludir la responsabilitat en fòrums internacionals com les Nacions Unides. Les acusacions falses de terrorisme han jugat un paper crucial, accelerant la repressió contra els moviments no violents i accelerant els règims autoritaris. Paradoxalment, soscaven els seus propis arguments atacant i soscavant activament els estats democràtics. Reconèixer i promoure el Dret a l'Assistència contrarestarà aquestes afirmacions autocràtiques de hiper-soberania i acusacions falses de terrorisme, legitimant el suport extern als moviments de resistència civil no violents. Aquest marc no només apodera les persones i organitzacions que lluiten pels drets humans, sinó que també facilita la solidaritat i la cooperació internacionals en la promoció dels valors democràtics. En adherir-se al dret a l'assistència i treballar col·lectivament dins d'aquest marc normatiu, els governs democràtics, les institucions multilaterals i les organitzacions no governamentals internacionals poden afrontar eficaçment els reptes plantejats pels règims autocràtics. Estableix les bases per a una resposta unitària que defensi els principis de la democràcia, contraresti la repressió i promogui un món més just i inclúsiu

